

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Ако да знаеше колко го обичамъ?

ГУБЕТТА

То зависи отъ донъ Алфонсъ, мъжъ-тъ ви. Нѣ само щъ ви кажъ че напраздно щътъ ви отиджтъ трудове-тъ. Този момъкъ, спорѣдъ какво ми ся казвали, обича едно младо момиче на име Фіяметта.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

А момиче-то обича ли го?

ГУБЕТТА

Казвать че го обича.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Еще по-добрѣ! Азъ желяжъ да бѣди щастливъ.

ГУБЕТТА

За забѣлѣжваніе е наистинжъ този нѣравъ. Азъ вы мислѣхъ завистливы.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ [като глѣда умилно Дженаро]

Какво благородно лице!

ГУБЕТТА

Намирамъ че прилича на нѣкого-си. . .

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Не ты питамъ сега да ми кажешъ на кого прилича. — Остави мя.

[Губетта излиза; Дона Люкреція стои като залесена при Дженаро; тя невидѣ че дойдохъ двама челоуѣци маскирани, кои-то стојтъ на края на театроту, и които забѣлѣжвжтъ що прави).

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ [Мысли си сама]

Той сжщій е прочее! Сега ми е позволено да го поглѣдамъ безъ припятствіе! Не, никогы не съмъ го сѣнувала по-хубавъ! О Боже! уварди мя да мя не немрази и отхвърли отъ себе-си; ты зна-